

Full diocesà

19 de març del 2017

p5 —En la mort de Mn. Pere Casas i Font

p6, p7 i p8 —Avui, Dia del Seminari 2017

San Josep de la Muntanya (Barcelona)

Sant Josep i el sacerdoti

Un gran apòstol de les vocacions sacerdotals, el beat català Manuel Domingo i Sol, va posar, a finals del segle XIX, sant Josep com a protector de totes les seves obres, per consell del llavors bisbe de Tortosa, Benet Casamitjana. Sembla que aquest és l'inici del fet que sant Josep sigui el patró dels seminaris. Progressivament, es va anar vinculant la devoció i el culte a sant Josep amb la promoció de les vocacions sacerdotals. Però, quins nexes podem trobar entre sant Josep i el sacerdoti?

En primer lloc, sant Josep va respondre que «sí» a la crida de Déu. L'exemple d'abandonament en Déu de sant Josep, en els dubtes i l'obscuritat, és important per als joves que s'estiguin pensant de servir el Senyor en el sacerdoti.

També sant Josep és un exemple d'amor que no posseeix. Josep va respectar el misteri de Maria, la va estimar sense posseir-la, i així com ell va viure una paternitat no biològica, el sacerdot és cridat a viure una paternitat semblant envers tots els seus fidels.

Per últim, la vida de sant Josep va estar subordinada a Crist, l'únic Sacerdot. La llar de Natzaret fou el seminari de Crist, sacerdot ofert per la salvació de tota la humanitat, la missió del qual és participada per tots els sacerdots del món. Prequem per les vocacions sacerdotals i la santedat i perseverança dels preveres.

«Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set...»

Diümenge III de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dóna un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?» (17,3-7)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor:
«No enduriu els vostres cors.»
(Salm 94)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.
(5,1-2.5-8)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut

bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» (4,5-42)

«Tu dóna un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure»

Per despertar la fe

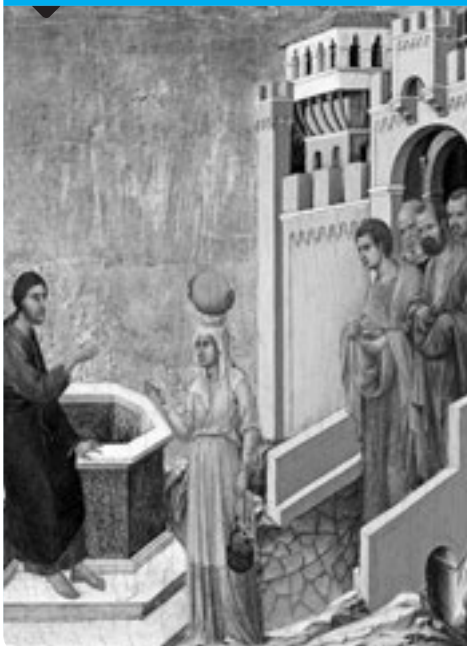
Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli d'aquest diumenge ordena els passos de l'activitat catequètica, des del primer anunci, fins a la maduració de la fe. Per tal de suscitar la fe, és Déu qui pren la iniciativa. Així se subratlla que, quan arriba la dona, troba Jesús ja esperant. El contacte entre ambdós no es dona directament a nivell de la fe. S'estableix primer un contacte humà. Jesús assenyalava el potencial de la dona: donar aigua. Així, tot allò que humanament ens permet un contacte sincer amb els no creients és bàsic per a portar-los a la fe. Jesús, partint del potencial de la dona, li obre una nova perspectiva: la font de vida eterna que només Déu pot donar. Aquest pas és fonamental. No podem convidar a la fe si no som capaços de fonamentar la seva utilitat en la vida de qui creu. Per tal de fer-ho, Jesús fa adonar la dona de les mancances de la seva història.

Els creients d'avui dia, el discurs de la modernitat segons el qual tot s'hi val, el tenim tan interioritzat que a vegades se'ns fa difícil donar raó de la nostra fe. La fe neix de la presa de consciència d'un buit que només Déu pot omplir. Observem en l'evangeli que, a partir d'aquí, la dona pren la iniciativa i Jesús la va acompanyant en l'aprofundiment de la fe, fins a descobrir en Jesús «potser el Messies». Tot i això, persisteixen els seus dubtes. La confessió ferma no arriba fins al final del relat, quan «molts samaritans» se sumen a la seva confessió de la fe. D'aquí la importància de la comunitat. La fe neix d'una experiència personal de Jesús. Però per a créixer i enfortir-se necessita el resguard i el caliu de la comunitat, per a confessar junts aquell que és «el salvador del món».

La imatge

Els nostres cors estan assedegats i Jesús vol satisfer la nostra set. Tot demanant aigua a la Samaritana li desvetlla el desig de l'aigua viva que ell ens porta i que brota per donar vida eterna. Com aquella dona, demanem a Jesús: «Senyor, doneu-nos aigua d'aquesta.» I ell, donant-nos l'Esperit Sant, vessarà en els nostres cors el seu amor.

La dona samaritana (1308-11). Duccio di Buoninsegna

Lit. hores: Setmana III

20 dilluns

—Celebració litúrgica de Sant Josep
—Santa Teòdosia, màrtir
2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22. / Mateu 1,16.18-21.24a

21 dimarts

—Sant Nicolau de Flue, monjo (1417-1487)
Daniel 3,25.34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35

22 dimecres

—Sant Deogràcies, bisbe (s.V)
—Santa Lea, religiosa (*384)
Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19

23 dijous

—Sant Josep Oriol, prevere (1650-1702)
—Sant Victorià, màrtir (*484)
Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluç 11,14-23

24 divendres

—Sant Ròmul, màrtir (*302)
Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34

25 dissabte

—L'Anunciació del Senyor
Isaïes 7,10-14; 8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluç 1,26-38

26 diumenge IV de Quaresma / Cicle A

—Sant Brauli, bisbe (ss.VI-VII)
1 Samuel 16,1b.6-7.10-13a / Salm 22 / Efesis 5,8-14 / Joan 9,1-41

Un grup de preveres pelegrinen a Sant Martí de Tours

Pere Oliva, prev

Vam tenir la sort, el passat mes de febrer, un grup de capellans de Vic amb el nostre bisbe, de visitar Sant Martí de Tours, marc de la vida d'aquest sant que va viure al llarg del segle quart a la Gàl·lia. D'això fa mil set-cents anys!

Certament, ha estat un pelegrinatge profitós per la convivència entre els preveres i, al mateix temps, interessant per a aproximar-nos a la figura de sant Martí, al seu context geogràfic i històric. També enriquidor per a adquirir a partir de la seva biografia elements de cara a la nostra vida cristiana.

Vam tenir la possibilitat de saludar l'arquebisbe de Tours, Bernard-Nicolas Aubertin, 134è successor de sant Martí. Va explicar-nos algunes informacions sobre aquesta diòcesi del centre de França i dels seus projectes pastorals, que vam poder compartir.

De fet, és un dels sants que té més requesta a la nostra diòcesi, el sant que ostenta el quadre d'honor en la titularitat de moltes parròquies de la Catalunya Vella: Sant Martí d'Albars, de Centelles, de Merlès, de Sacalm i de Sescorts. I a la Catalunya Nova: Sant Martí de Torroella, de Sesgueioles i de Tous.

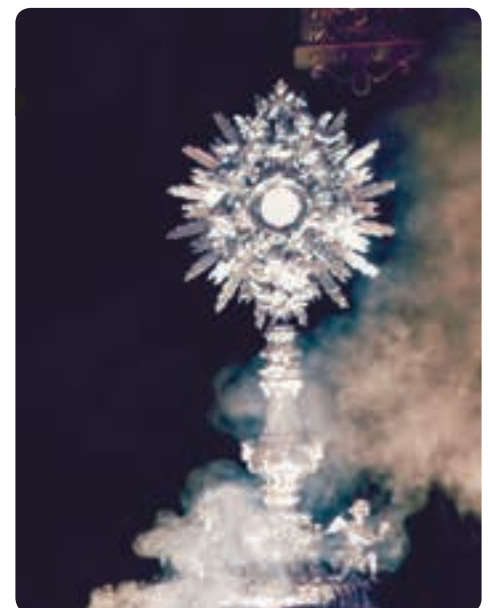
24 hores per al Senyor a la catedral

Els dies 24 i 25 de març tindran lloc a la catedral de Vic, seguint el desig del sant pare Francesc: «que la iniciativa 24 hores per al Senyor, que se celebra durant el divendres i dissabte 24 i 25 de març, s'incrementi en les diòcesis».

Serà de les 13:00 h del divendres (amb una missa presidida pel senyor bisbe) a les 13:00 h del dissabte.

Durant les 24 hores es resaran les cinc parts del rosari, l'ofici diví, hi haurà adoració jove i el dissabte dia 25, a 2/4 d'11 del matí, bisbe predicarà sobre «Jesús, rostre de la misericòrdia».

Es podrà rebre el sagrament de la reconciliació, durant les 24 hores, de 4 a 5 de la tarda i de 9 a 10 del vespre).

En el traspàs de Pere Casas, director del Full entre 1976 i 2004

El 16 de març de 1976 moria sobtadament el director del Full Diocesà de Vic, Mn. Antoni Berengueras. El va substituir Mn. Pere Casas. Havia estudiat periodisme a Barcelona i sempre utilitzà aquest títol al servei de l'Església.

Amb Pere Casas –escriu Xavier Coll, un dels seus col·laboradors– «continuà la renovació amb un aire ben encoratjador. Mossèn Pere estava al despatx de la redacció cada dia matins i tardes. Sigui escrivint articles, compaginant pàgines, patint perquè no acabaven d'arribar les col·laboracions demanades, buscant il·lustracions adients, portant gravats a una impremta de Barcelona...» I afegeix que «el prestigi del Full Diocesà de Vic agafava volada i –modèstia a part– era dels més valorats de l'Església catalana».

Queden per al record el seu amor a Catalunya, així com l'agermanament del Full Diocesà Vic-Solsona-Tarragona, des del novembre de 1977, que acabà de manera unilateral per la part tarragonina l'abril del 2001.

Els canvis més importants en disseny del Full es produïren l'1 de gener de 1995 i el 15 d'abril del 2001, sobretot en aquesta última etapa, en què s'hi incorporava la impressió en quadricromia.

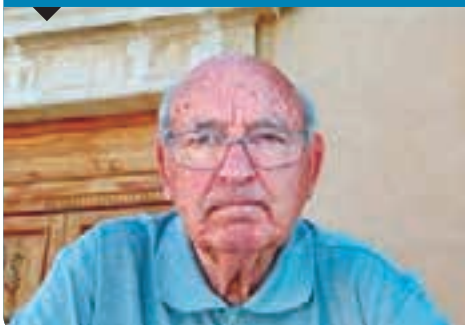

El 5 de setembre del 2004 Mn. Pere Casas deixà la direcció del Full i el succeí Mn. Josep Casals i Serrat.

Necrològica

M.I. Pere Casas Font

Mn. Pere Casas i Font morí a Vic el dia 27 de febrer, a l'edat de vuitanta-tres anys. Havia nascut a Santa Eugènia de Berga el 26 de setembre de 1933 i era sacerdot des del 22 de desembre de 1956. Fou vicari a Sant Joan d'Avinyó, Sant Josep de Manresa i Santa Maria d'Igualada. Després de ser regent de Santa Maria de Gaià i Sant Esteve de Vilaramó, fou encarregat del barri de Montserrat de Torelló. Va ser subdirector i posteriorment director, del Full Diocesà, així com delegat episcopal de Mitjans de Comunicació Social. Fou adscrit a la parròquia de Lurdes de Vic i membre del Consell Presbiteral. Era canonge de la catedral de Sant Pere de Vic. Exercí també com a rector de les parròquies de Santa Eulàlia de Riuprimer i Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola, càrrecs que ocupà fins a la seva jubilació.

Testimoni d'un seminarista: la vida al seminari

Lluís Vidal i Boixeda, seminarista del bisbat de Vic

Seminaristes de Vic i Solsona.

Quan parlo amb els amics o gent que conec, sempre acaba sortint alguna pregunta sobre quina vida portem al seminari, a què ens dediquem principalment, què estudiem, quin horari tenim... Les preguntes són molt variades, però em sembla que totes reflecteixen la curiositat per una vida o més aviat per una opció radical de vida que no és habitual, que no és de moda. Com que aquest és el meu primer any al seminari, crec que estic en bona disposició per a poder explicar allò que més sorprèn, perquè també m'ha sorprès a mi, o allò que, en general, no se sap, perquè jo fins fa ben poc tampoc no ho sabia.

Quants seminaris hi ha Catalunya?

El primer punt important és saber que a Catalunya ara mateix hi ha pròpiament tres seminaris: el de Barcelona (també hi viuen els de Sant Feliu de Llobregat), el de Terrassa i el Seminari Interdiocesà, que és on vivim els seminaristes de la resta de diòcesis de Catalunya. En aquests moments vivim 22 seminaristes al nostre seminari, dels quals tres som de Vic i un és de Solsona. El seminari és on vivim i on

ens formem per al sacerdoti, però on anem a estudiar tots els seminaristes catalans és a la Facultat de Teologia de Catalunya.

En el seminari hi ha dues figures importants, primer la del rector i la resta de formadors, que s'encarreguen de la formació més humana i intel·lectual. L'altra figura important és la del director espiritual, que s'encarrega d'atendre els seminaristes espiritualment.

Quin horari fem?

L'altra pregunta que molta gent em fa és quin horari fem. La vida al seminari comença amb el més important per a la vida de qualsevol cristià, i encara més per a un sacerdot o seminarista, que és la pregària: cada matí ens trobem a les 7:30 a la capella per resar l'ofici de lectura, les laudes i fer una estona de pregària personal. Després esmorzem i marxem cap a la facultat. Tots els seminaristes estudiem la carrera de teologia, que inclou dos anys de filosofia, que són la base, i tres de teologia. Després de classe tornem al

seminari, resem hora sexta i dinem en comunitat. Aquest és sempre un bon moment per a descansar i comentar amb els companys com han anat les classes, com va la pastoral (el servei que fem a les parròquies) o comentar l'últim resultat esportiu. A la tarda hi ha temps lliure, que dediquem principalment a estudiar. Els caps de setmana acostuem a estar bastant ocupats amb la pastoral, de manera que procurem aprofitar les estones lliures per a estudiar i fer els treballs que ens manen. Al vespre tenim mitja hora de pregària personal i la missa. Havent sopat fem activitats diverses segons el dia de la setmana; el dilluns, per exemple, tenim formació sobre el sacerdoci; el dimarts fem una vetlla de pregària o ens mirem alguna pel·lícula; el dimecres, si som suficients, juguem a futbol («*mens sana in corpore sano!*»), i el dijous el rector ens comenta alguna de les últimes catequisis del Papa.

Els caps de setmana cadascú marxa a una parròquia que té assignada, on ajuda el rector durant la missa, portant algun grup de catequesi o col·

laborant amb algun grup de joves. La formació pastoral és també molt important, perquè a més de la formació humana, acadèmica i espiritual que rebem al seminari fa falta aquest contacte amb la parròquia per tal que tota la formació no es quedi en pura teoria sinó que puguem veure com es pot aplicar.

Déu no pren res i ho dóna tot

No vull acabar aquesta explicació sobre el seminari i la nostra activitat com a seminaristes sense animar tots aquells que pensin que el Senyor els pot estar cridant a una entrega total de la seva vida: que no tinguin por. És ben cert allò que deia Benet XVI: «Déu no pren res i ho dóna tot.»

La decisió d'entrar al seminari és probablement una de les decisions més importants i més transcendents que he pres en la meua vida. Perquè entrar al seminari no és tan sols una elecció de carrera professional, un canvi de residència o un canvi d'estil de vida. Al final del camí que ara començo hi ha molt més que tot això: al final hi ha el sacerdoci.

Pàgina Web

espaisagrat.org

Sacred Space
Your daily prayer online

Aquest web està realitzat pels jesuïtes i forma part d'una comunitat de pregària a nivell mundial. La trobem en català, castellà i també en vint-i-dues llengües més.

El web presenta un text per meditar i pensar cada setmana, com també unes pautes de recés en els temps forts de la litúrgia, especialment Quaresma i Advent.

El més significatiu és que ofereix un guió per a fer oració diàriament, que segueix les següents pautes:

1. Presència de Déu.
2. Llibertat de tot allò que ens esclavitza.
3. Lectura de la Paraula de Déu (habitualment és l'evangeli propi de cada dia) i amb la possibilitat de llegir-ne un comentari.
4. Una proposta de conversa amb el Senyor.
5. Conclusió amb el Glòria.

A tu, jove cristià

Romà Casanova, bisbe de Vic

A tu, jove cristià, que sents en el teu cor un no sé què que et porta a preguntar-te què et demana el Senyor, et dirigeixo aquestes paraules. No sé quin rostre tens ni tampoc el teu nom. Però estic segur que en la teva mirada hi ha una llum que manifesta que dins teu és Déu, com un amic, el qui t'allibera, el qui et fa tenir somnis de coses grans. Aquelles coses que no vénen del pensament d'aquest món, sinó que et fan mirar més enllà, amb el desig de donar-te als altres, amb el desig que el món sigui una mica millor. Deixa'm que, com a bisbe d'aquesta diòcesi, t'adreci aquestes paraules.

En el si de l'Església hi ha un servei humil, el de ser servidors dels germans, que demana una donació molt generosa, la de deixar-te «expropiar» el teu ésser per tal que sigui el mateix Jesús, bon Pastor, el qui doni la vida. És el servei humil del sacerdot que recorre els camins dels nostres pobles i ciutats portant la bona notícia de l'amor de Déu. Un servei humil que es duu a terme prop de malalts i ancians, d'infants i joves, de matrimonis i famílies. És l'home que no té cap altra pretensió que la d'estar ben a prop de tots, especialment d'aquells que passen per les proves de la vida.

Aquest servei dels sacerdots és essencial, insubstituïble per a l'Església i per a la societat. Deixar-se portar per Déu en aquesta crida és dedicar-se al que és el més important: que Déu sigui en el cor de les persones. Vet aquí la veritable «revolució» que el nostre món espera i necessita. Algunes veus diuen que són altres les realitats fonamentals. Tanmateix, si Déu no habita en el cor de la persona, aquestes realitats porten al no-res, perquè sense Déu no hi ha res.

El sacerdoci és un «ofici d'amor». Jesús mateix el va encomanar a Pere després d'examinar-lo en l'amor: *Pere, m'estimes?* I és que el sacerdot solament s'entén si estima de veritat Déu i els germans. El celibat no és negar l'amor que portem en el cor, sinó eixamplar l'horitzó d'aquest, estimant tothom amb una «paternitat» que és reflex de l'amor misericordiós del Pare, amb una tendresa i un lliurament generós sense distincions.

A la nostra diòcesi tenim necessitat en el present i en el futur de sacerdots. Et demano que siguis generós pensant en tants i tants que podràs servir i que, sense la teva resposta, sentiran una «orfanat»; en canvi, amb el teu «sí» generós podran experimentar com el Senyor no abandona mai el seu poble, la seva família.

